

πρεσβ. Αντώνιος Αρ. Μπεζαΐτης
Εφημέριος Ιερού Ναού Αγίου Στυλιανού Γκύζη

ISSN:2732-8953

Νεανικά Σαλπίσματα

Μηνιαίο Ηλεκτρονικό Περιοδικό
Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ

Στη Γέννηση Του Χριστού

Διαβάσαμε κάπου:

Το Ευαγγέλιο της Κυριακής Γ' Λουκά αναφέρει ότι ο Ιησούς άγγιξε το νεκρό σώμα ενός νέου ανθρώπου στη μικρή πόλη της Ναΐν και ο νέος αναστήθηκε.

«καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ... καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν» (Λουκ. 7, 14-15).

Αν το άγγιγμα απλώς Του Ιησού φέρνει την ανάσταση, πόσο μάλλον η απόλυτη ένωση μαζί Του μέσα από το Μυστήριο της θείας Ευχαριστίας!

Ο άνθρωπος, ελεύθερος πλέον από το σκοτάδι της περιθεού αγνωσίας, μπορεί να γνωρίσει τον αληθινό Θεό και Πλάστη του μέσα από το Φως του Ευαγγελίου και της Εκκλησίας. Απελευθερωμένος από το ψευδοκράτος και την πλάνη της ειδωλολατρίας, μπορεί και προσκυνεί τον Ένα Τριαδικό Θεό. Γνωρίζει τον δρόμο, που θα τον οδηγήσει στην κατάκτηση των αρετών και της αγιότητας. Ελεύθερος μπορεί να βαδίσει τον δρόμο προς την σωτηρία. Ο Θεός αφήνει τους ουρανούς και κατέρχεται στη γη. Γίνεται άνθρωπος, για να ανεβάσει στα ύψη της θεότητας τον άνθρωπο. Ο Άσαρκος, λαμβάνει σάρκα.

Ο Ασώματος, δέχεται σώμα. Εκείνος, που δεν Τον χωρούν τα σύμπαντα, περιορίζεται στα όρια της ανθρώπινης φύσεως, και ταυτόχρονα πληρεί τα πάντα με την θεϊκή Του παρουσία. Θεός και άνθρωπος. Δύο φύσεις και

δύο θελήσεις, που παραμένουν ασυγχύτως ενωμένες υποστατικά στο ένα Θεανδρικό Πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. «Ο Λόγος σαρκ εγένετο», όχι ότι ο άνθρωπος έγινε θεός, ούτε ότι ο άνθρωπος ανέβηκε στον ουρανό, αλλά ότι ο Θεός Λόγος από αγάπη προς τον άνθρωπο ανέλαβε όλη την ανθρώπινη φύση για να την αγιάσει και να την σώσει.

Ο Θεός Λόγος, με την γέννησή Του, κατανίκησε την αμαρτία και λύτρωσε το ανθρώπινο γένος από τη φθορά και τον θάνατο. Και χωρίς αυτή τη Θεία Οικονομία, κανείς δεν θα μπορούσε να κληρονομήσει την αιώνια Βασιλεία Του Θεού. Ο Θεός Λόγος αυτό αποκαλύπτεται στον άνθρωπο και τον καλεί να γίνει μέτοχος της Βασιλείας Του. Καλεί όλους τους ανθρώπους να εισέλθουν διά της στενής και τεθλιμμένης οδού. Δεν θέλει κανένα να χαθεί. Όλοι αξιώνονται να γίνουν υιοί, κατά χάριν, και συγκληρονόμοι Χριστού.

Η Γέννηση Του Σωτήρα και Λυτρωτή μας Ιησού Χριστού, Του Υιού και Λόγου Του Θεού

Πατρός, αγαπητοί μου εν Χριστώ αδελφοί, μας απευθύνει, σήμερα, ένα μήνυμα και μία πρόσκληση. Να ακολουθήσουμε όλοι το αστέρι, που θα μας οδηγήσει στην Βηθλεέμ της Ιουδαίας. Μας προσκαλεί να γονατίσουμε μαζί με τους ταπεινούς ποιμένες μπροστά στο Δημιουργό του παντός. Μας προσκαλεί να γίνουμε συνοδοιπόροι με τους τρεις Μάγους και να προσφέρουμε ως πολύτιμα δώρα τα δάκρυα της μετανοίας.

Μας προσκαλεί να ανοίξουμε την πόρτα της ψυχής μας και να δεχθούμε μέσα στη φάτνη της καρδιάς μας το Βρέφος της Αειπαρθένου Μαρίας. Μας προσκαλεί να αφήσουμε τη χλιδή, τη ματαιοδοξία, το μίσος και την κακία, που οδήγησαν τον Ηρώδη στη κατάκρισή του. Μας καλεί να δεχθούμε με την απλότητα της καρδιάς μας το αγελικό μήνυμα, ότι «σήμερον ἐγεννήθη ὑμῖν Σωτήρ, ὃς ἐστὶν Χριστὸς Κυρίου» και να ψάλλουμε γηθοσύμως το «Δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

π. Α. Μ.

Περιεχόμενα τεύχους:

Στη Γέννηση Του Χριστού	1
Ο Χριστός γεννιέται για να του δώσουμε τις αμαρτίες μας.	2
Μην αφήσεις την καρδιά να πετρώσει...	2
Αυτά είναι Χριστούγεννα	3
Πάτερ δεν θέλω να εξομολογηθώ	3
Πρωτοβουλία	3
«Ελπίδα» Κοινότητα	4
Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΣΚΑΦΙΔΙΑΣ	4

Να μην ξεχάσω!

Την φιλανθρωπική επίσκεψη της Ομάδας μας στο Ειδικό Κατάστημα Κράτησης Νέων Αυλώνα. <http://www.ekkna.net/> Τρίτη 28 Δεκεμβρίου 2021 ώρα 13:00 το μεσημέρι. Τα πράγματα που έχετε μαζέψει καλό θα ήταν να τα έχουμε φορτώσει στο αυτοκίνητό μου ή το αυτοκίνητο του Γιώργου από την προηγούμενη ημέρα. Να έχετε μαζί σας το καλύτερο χαμόγελο και φυσικά Κώστα, Ντίνο τις κιθάρες και εσύ Παναγιώτη και Δημήτρη τα μπουζούκια σας. Η εκδήλωση θα γίνει σε εξωτερικό θερμαινόμενο χώρο.

Ο Χριστός γεννιέται για να του δώσουμε τις αμαρτίες μας.

Λίγο αργότερα από την εποχή του μεγάλου Κωνσταντίνου, ένας σπουδαίος άνθρωπος, ξεκίνησε από την Ρώμη και πήγε στη Βηθλεέμ. Έφτιαξε εκεί το κατάλυμά του και ζούσε δίπλα στο σπήλαιο που γεννήθηκε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός. Πρόκειται για τον περίφημο άγιο, τον σοφό Άγιο Ιερώνυμο, αυτόν που μετέφρασε στα λατινικά όλη την Αγία Γραφή και έγραψε πολλά θαυμάσια βιβλία, όλα για την δόξα Του Χριστού και για την σωτηρία των ανθρώπων. Κάθε τόσο, ο Άγιος Ιερώνυμος πήγαινε και γονάτιζε μπροστά στο σπήλαιο που γεννήθηκε ο Χριστός και Τον παρακαλούσε και Τον ικέτευε για την αιώνια ζωή. Μια μέρα, Χριστούγεννα, – το έχει γράψει ο ίδιος αυτό το γεγονός – ενώ προσευχόταν, βλέπει Τον Χριστό μπροστά του να του λέει: Ιερώνυμε, σήμερα είναι η γιορτή μου. Σήμερα είναι η επέτειος της καθόδου μου στη γη, που γεννήθηκα στο σπήλαιο αυτό. Τί δώρο θα μου κάνεις; Απαντάει ο άγιος: Υιέ Του Θεού, για Σένα άφησα την πρωτεύουσα του κόσμου, την Ρώμη, και όλα τα πλούτη

που είχα εκεί. Ήλθα εδώ και ζω φτωχός κοντά Σου. Τί δώρο θέλεις να σου κάνω; Τί έχω για Χριστέ μου, να σου δώσω; Κάτι έχεις ακόμη. Και θέλω να μου το δώσεις. Χριστέ μου, είχα σοφία. Μόρφωση απέραντη. Την είχα αποκτήσει με τις μελέτες μου. Μα και αυτή την έκανα θυσία μπροστά Σου. Την θεώρησα σκόνη και στάχτη. Τώρα πια, ασχολούμαι μόνο με τον λόγο Σου. Τί άλλο να σου δώσω; Κάτι έχεις ακόμη, Ιερώνυμε. Θέλω να μου δώσεις και από αυτό. Χριστέ μου, είχα δυνάμεις σώματος και έχω δυνάμεις πνεύματος. Τα άφησα όλα στα πόδια Σου. Δεν θυμάμαι να έχω τίποτε άλλο να Σου δώσω. Και όμως, κάτι έχεις ακόμη. Ποιό Χριστέ μου, πες το μου και αμέσως θα Σου το προσφέρω. Του λέει ο Χριστός: Τις αμαρτίες σου! Αυτές θέλω να μου τις δώσεις! Χριστέ μου, τί να τις κάνεις τις αμαρτίες μου, το βόθρο της ψυχής μου; Τί τον θέλεις; Να τον πάρω εγώ. Να φύγει από εσέ-

να. Να σου τον συγχωρήσω. Και να μείνεις εσύ καθαρός, με την χάρη μου και με την αγάπη που έχεις για μένα. Γι' αυτό ήλθε ο Χριστός στον κόσμο. Μας άπλωσε το χέρι, για να απλώσουμε και εμείς το δικό μας, και να Του βάλουμε στο χέρι τις αμαρτίες μας. Όχι με το χέρι μας, αλλά ΜΕ την καρδιά μας και ΑΠΟ την καρδιά μας. Ήλθε λυτρωτής. Ελευθερωτής από την δουλεία της αμαρτίας και από τον κίνδυνο να βρεθούμε – εξ αιτίας του χωρισμού που φέρνει στον άνθρωπο η αμαρτία μακριά από τον Θεό. Μακριά από την Βασιλεία Του. Μακριά από την αιώνια ζωή. Μακριά και έξω από τον Παράδεισο. Να βρεθούμε στον σκουπιδοτενεκέ της αιώνιας ζωής, που είναι η Κόλαση. Για να μη καταντήσουμε εκεί – γιατί εκεί πη-γαίναμε με τα στραβά βήματά μας – ήλθε ο Χριστός, ο Ελεήμων και Ευσπλαγχνος, κοντά μας. Άφησε την τιμή Του, την υπόληψή Του, το μεγαλείο Του και ταπεινώθηκε και ήλθε στη γη, για μας. Για να μας πάρει κοντά Του. Γιατί ο Θεός μας, είναι αγάπη, καλωσύνη, ευσπλαχνία. Δεν θέλει να χαθεί κανένας. Όποιος χάνεται, χάνεται μόνο από δική του υπαιτιότητα. Ας Τον δοξολογήσουμε. Ας Τον ευχαριστήσουμε. Ας Τον προσκυνήσουμε. Ας Τον τιμήσουμε.

Ύδρωμα Νεότητος και Οικογένειας I. Α. Αθηνών

Πέρασμα.... όταν η οθόνη γίνεται τρόπος επικοινωνίας
κλικ στην εικόνα!

Μην αφήσεις την καρδιά να πετρώσει...

Η πνευματική ζωή είναι εύθραυστη. Μπορεί εύκολα να διαλυθεί ένα κάστρο που έχτιζες χρόνια πέτρα—πέτρα.

Χρειάζεται προσοχή, οφείλουμε τον εσωτερικό μας κόσμο να τον αντιμετωπίζουμε με σοβαρότητα και στην πνευματική ζωή οφείλουμε να είμαστε πάντα ετοιμοπόλεμοι. Πως φτιάχνουμε ένα σπίτι; Ξεκινώντας από τα θεμέλια. Βάζουμε μπετόν και νερό στην μπετονιέρα, αρχίζει το μείγμα να κινείται ώστε να φτάσει σε σημείο να γίνει επεξεργάσιμο. Όσο αφήνουμε το μίγμα στην κίνηση δεν μπορεί να πετρώσει με αποτέλεσμα όταν το βγάλουμε μπορούμε εύκολα να το στρώσουμε για να δημιουργήσουμε αυτό που θέλουμε, να καλοπώσουμε, να φτιάξουμε κάτι καινούργιο και να διορθώσουμε οποιεσδήποτε κακοτεχνίες. Αν η μπετονιέρα σταματήσει το υλικό μέσα θα πετρώσει και

χρειάζεται μετά βίαιους τρόπους για να επανέλθει και μάλιστα όχι άριστα την αρχική του μορφή.

Αυτό το μείγμα του ψυχισμού μας οφείλουμε να το βάλουμε στην μπετονιέρα που λέγεται Εκκλησία και την κίνηση που ονομάζεται άσκηση μέσα από τον πρακτικό δρόμο της νήψεως.

Έτσι θα μπορέσουμε να οικοδομήσουμε τις αρετές και να θεραπεύσουμε τις πληγές των παθών. Η ακινησία, δηλαδή η ακηδία σε συνεργασία με την αδιαφορία θα φέρει ένα άσχημο αποτέλεσμα, η καρδιά θα πετρώσει και τότε τα πράγματα θα είναι πολύ δύσκολα. Τι σημαίνει κίνηση : Να στήνω τον εαυτό μου στον τοίχο συνεχεία, να ψάχνω μέσα μου τις πληγές για να τις θεραπεύσω. Να μην αφήνω ανοιχτούς πνευματικούς λογαριασμούς. Να πατάω το εγώ κάθε λεπτό. Να ζητήσω συγγνώμη, να πω σ' αγαπώ, να υποχωρήσω, να ευχαριστήσω, να

μην βαρύνω τα φτερά της καρδιάς μου άλλο με αμαρτίες, αλλά να τη βοηθώ να πετάει συνέχεια και να της οικοδομώ αρετές. Αυτά φυσικά δεν γίνονται αποκλειστικά με ανθρώπινες δυνάμεις και αποφάσεις. Όλα αυτά καρποφορούν με την ανθρώπινη συνέργεια και τη χάριν του Παναγιού Πνεύματος. Κάθε μέρα να είναι όμορφη διότι θα έχει να προσθέσει κάτι καινούριο στην προηγούμενη. Κάτι που θα το ζωγραφίσω στον καμβά της ζωής μου με τα χρώματα των αρετών , της αγάπης και της ελευθερίας. . . Μην χάνουμε άλλο χρόνο.

Επιμέλεια Κειμένου: Φάνης Γ.

Αυτά είναι Χριστούγεννα.

Στις μεγάλες πόλεις σημειώνεται η απόλυτη αντίθεση. Ζεστή ατμόσφαιρα στα μαγαζιά και στα εστιατόρια και έξω από τις πόρτες και τα παράθυρά τους άστεγοι, νηστικοί και παγωμένοι άνθρωποι. Χαμόγελα στους ανέμελους θαμώνες τους και έξω άνθρωποι απογοητευμένοι σχεδόν «ημιθανείς». Άνθρωποι που αναζητούν «το πνεύμα των Χριστουγέννων» και άλλοι που είναι μόνοι τους «χριστοί», αλλά αόρατοι για τους πρώτους. Μια κοινωνία με τόσες αντιθέσεις, σε τέλεια σύγχυση, που αιμορραγεί και πλέον φαίνεται. Δεν μπορεί να κρυφτεί με τίποτα. Έντονα πλέον τα σημάδια που γίνονται τραύματα μέρα με την ημέρα, μιας κατά βάση πολύπλευρης πνευματικής κρίσης. Υπάρχει όμως μέσα σ' αυτήν την τεταμένη ατμόσφαιρα μια ευκαιρία ακόμη εφέτος να έρθουμε πιο κοντά στα Χριστούγεννα, να τα βιώσουμε πραγματικά. Μια κίνηση, ένα βλέμμα, ένα νεύμα σε όσους πάσχουν, αποτελεί την μέγιστη ελεημοσύνη. Η συμπαράσταση στον διπλανό άνθρωπο, σε κάθε άνθρωπο, οδηγεί στα Χριστούγεννα. Ένα ελάχιστο ενδιαφέρον προς τον

πλησίον και αμέσως η ψυχή ενεργοποιείται, ζωντανεύει, χαίρεται και μπαίνει στο πραγματικό πνεύμα των Χριστουγέννων. Των Χριστουγέννων όχι μόνο των παιδιών, όπως κάποιοι λένε, αλλά όλων των ανθρώπων και κυρίως αυτών που αναζητούν μια φάτνη. Όντως, εκούσια ή ακούσια, μια φάτνη ζητά ο άνθρωπος για να ξαναγεννηθεί σε μια νέα κατάσταση, σε μια νέα κοινωνία, όχι όπως την κατέστησαν οι πολλοί και οι δυνατοί στο παρελθόν. Όλοι μια φάτνη αναζητούν αλλά συχνά μακριά από την φάτνη εκείνη της Βηθλεέμ. Όμως να που η προέκταση αυτής της ιστορικής φάτνης δεν περιορίζεται χρονικά και τοπικά. Η προέκταση υφίσταται και σήμερα. Η φάτνη Του Χριστού πάντοτε αναζητούσε και αναζητά αυτούς που θα την προτιμήσουν, άσχετα με το πότε και το πού έζησαν και ζουν. Μια φάτνη που αφορά σε κάθε άνθρωπο, όπου και να γεννήθηκε, όποια γλώσσα και αν μιλάει, που αφορά στο παρελθόν, στο παρόν και στο μέλλον. Αυτήν αναζητούν οι άνθρωποι γιατί γι' αυτήν είναι προορισμένοι. Θα

λύγιζαν και οι πιο σκληροί αν διάβαζαν, αν γνώριζαν, αν αισθάνονταν την ένταση της αγάπης με την οποία μας αναζητά ο Θεός που σπαργανώνεται «σήμερον». Στήριξη ζητούν ιδιαίτερος οι άνθρωποι σήμερα περισσότερο από ποτέ. Τα σπιτικά τους και οι καρδιές τους ζητούν ζεστασιά γιατί έχουν μεγαλύτερη παγωνιά από αυτήν που έχουν οι άστεγοι τον χειμώνα. Άνθρωπο ζητούν και άνθρωπο δεν έχουν. Αλήθεια ποιον να λυπηθείς τέτοιες μέρες αλλά και κάθε μέρα; Εκείνους που ζουν στο δρόμο ή εκείνους που έμειναν «άστεγοι» αγάπης και επικοινωνίας μέσα στο «ζεστό τους» σπίτι; Φαινόμενο στις μέρες μας η αποξένωση, η μοναξιά και η απογοήτευση. Φαινόμενο και η τόση αδιαφορία. Έρχονται Χριστούγεννα, που για τον καθένα τελικά σημαίνουν κάτι εντελώς διαφορετικό. Χριστούγεννα είναι το να βγεις από τον εαυτό σου. Χριστούγεννα σημαίνει δόσιμο και αν έτσι τα ζήσεις, ζεις την εσωτερική πληρότητα και αυτό γίνεται κάθε φορά που θα κινείσαι στα όρια της προσφοράς για τον άλλον. Χριστούγεννα έρχονται, ας κάνουμε όχι το δεδομένο αλλά μια υπέρβαση, το κάτι παραπάνω και το διαφορετικό. Και αυτό βιώνοντάς το προσωπικά και μυστικά. Ας βοηθήσουμε με τρόπο μυστικό, κάποιον που μάθαμε ότι είναι μόνος τούτη την χρονιά, που είναι στο

νοσοκομείο, που πενθεί από τον θάνατο κάποιου ανθρώπου. Αυτός ας γίνει για μας Χριστούγεννα και ο «καλός μας χρόνος». Δύο κορυφαίες συναντήσεις ας γίνουν αυτά τα Χριστούγεννα μια με τον Ενανθρωπήσαντα Χριστό στο κοινό άγιο Ποτήριο και άλλη μια με τον κάθε «χριστό» δίπλα μας. Αυτά είναι αληθινά, πραγματικά Χριστούγεννα, που δεν έχουν πολλά φώτα αλλά το «φως το αληθινόν»!

Επιμέλεια κειμένου:
Δημοσθένης Τ.

κλικ στην εικόνα!

"Πάτερ δεν θέλω να εξομολογηθώ" - Η συγκλονιστική απάντηση του Ιερέα...

Ο Ιερέας περίμενε όρθιος τον επόμενο για την εξομολόγηση. Είδε ένα νεαρό παιδί, γύρω στα δεκαπέντε, να προχωρά διστακτικό. Τον καλωσόρισε και του υπέδειξε να καθίσει στην καρέκλα απέναντί του. Ο Εσταυρωμένος πάνω στο μικρό τραπεζάκι με το μικρό καντήλι τους κοίταζε στοργικά και προστατευτικά. Η ατμόσφαιρα μύριζε λιβάνι από τον εσπερινό που μόλις είχε προηγηθεί. Ο νεαρός με κατεβασμένο το κεφάλι δεν μιλούσε. Ο Ιερέας περίμενε κι αυτός κάνοντας μια σύντομη προσευχή, όπως συνήθι-

ζε να κάνει και για όλους τους πιστούς που έβρισκαν το κουράγιο να έλθουν στο μυστήριο της μετανοίας. «Πάτερ», είπε κάποια στιγμή το παλληκαράκι «Δεν θέλω να εξομολογηθώ. Η μητέρα μου που περιμένει έξω με έφερε σχεδόν με το ζόρι. Είναι της Εκκλησίας άνθρωπος και με «πρήζει» κάθε φορά με την εξομολόγηση. Είναι καλή γυναίκα και γι' αυτό δεν θέλω να τη στενοχωρήσω. Υπάκουσα λοιπόν για χάρη της και γι' αυτό βρίσκομαι εδώ. Αλλά εγώ δεν νιώθω έτοιμος για κάτι τέτοιο». Ο Ιερέας δεν έσπευσε να απαντήσει. Ύψωσε νοερά το βλέμμα του στον Εσταυρωμένο και προσευχήθηκε πιο έντονα για το νεαρό παιδί. «Παιδί μου», είπε στοργικά. «Όπως ξέρεις η εξομολόγηση είναι μυστήριο της Εκκλησίας μας και προϋποθέτει την ελεύθερη βούληση του ανθρώπου. Μόνον όποιος έρχεται ελεύθερα, μόνον όποιος έχει νιώσει την ανάγκη να ανοίξει

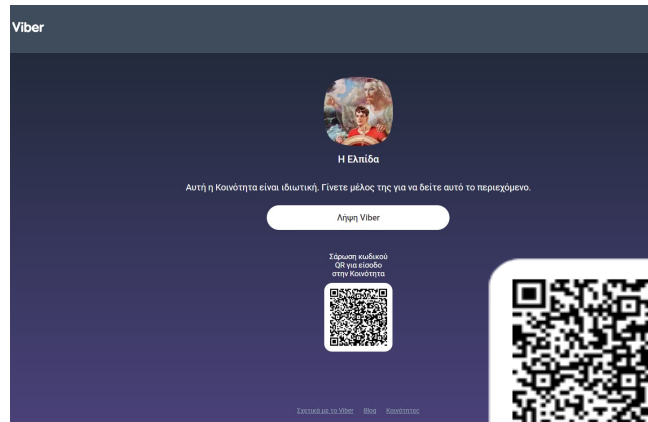
την καρδιά του στον Χριστό, μπορεί και να εξομολογηθεί. Αν ο ίδιος ο Κύριος είπε «όστις θέλει σίσω μου ελθείν», τότε κανείς με καταναγκασμό δεν μπορεί να Τον ακολουθήσει ή να επιτελέσει οποιοδήποτε λόγο Του. Η ελευθερία, παιδί μου, είναι το οξυγόνο της Εκκλησίας. Χωρίς αυτήν, οτιδήποτε κι αν γίνεται, έστω κι αν φαίνεται καλό, δεν είναι τελικά καλό. Δεν το δέχεται ο Θεός». «Ναι, πάτερ», είπε το παιδί και ύψωσε λίγο το κεφάλι του αναθαρρημένο. «Χαίρομαι που ακούω να λέτε αυτά τα λόγια, και μακάρι και η μάνα μου να το καταλάβει. Αλλά, σας είπα, είναι καλή γυναίκα, μόνη στη ζωή –ο πατέρας μου έχει πεθάνει– και γι' αυτό όσο μπορώ δεν θέλω να την κακοκαρδίζω». «Λοιπόν», είπε ο Ιερέας, νιώθοντας μια απέραντη τρυφερότητα για το καλόκαρδο αυτό νεαρό παλληκαράκι που έδειχνε μία μεγάλη ωριμότητα με τη στάση του, «δεν χρειάζεται να εξομολογηθείς τώρα. Κάτσε λίγα λεπτά ακόμη, ώστε η μητέρα σου να πιστέψει ότι εξομολογείσαι, κι έπειτα φύγε και πήγαινε στην ευχή Του Θεού. Μέχρι τότε όμως, πες μου το όνομά σου, την τάξη στο σχολείο που φοιτάς, ό,τι άλλο νομίζεις ότι μπορούμε να πούμε για να καλυφθεί η ώρα». Μετά από λίγο το παιδί σηκώθηκε να φύγει. Ο Ιερέας το αγκάλιασε και του ευχήθηκε τα καλύτερα για τη ζωή του. Η μητέρα του ήταν έξω και φαινόταν ευχαριστημένη για τον «εξομολογημένο» γιο της. Ο ιερέας όμως ήταν βέβαιος ότι ήταν θέμα χρόνου το παιδί να έλθει και πάλι, αλλά αυτήν τη φορά μόνο του. «Τέτοια παιδιά, με τόσο καλή καρδιά, δεν χάνονται ποτέ», μουρμούρισε ο Ιερέας, την ώρα που παραμέριζε για να περάσει ο επόμενος πιστός. «Δεν τα αφήνει ποτέ ο Κύριος, και μάλλον φαίνεται να είναι από τα αγαπημένα Του».

(Επιμέλεια Κειμένου: Αλέξανδρος (Bro))

Συνδέσου στην ομαδική μας στο Viber

πρεσβ. Αντώνιος Αρ. Μπεζαΐτης
 Εφημέριος Ιερού Ναού Αγίου
 Στυλιανού Γκύζη
 Συνεργάτης Ιδρύματος Νεότητας και
 Οικογένειας
 Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών
 2106401469 / 6977387010
antoniosbezias@yahoo.gr
Τεχνική Επιμέλεια: Σπυριδούλα
 Άννα Μπεζαΐτη - πρεσβυτέρα
annabezaiti@yahoo.gr
Επιμέλεια Κειμένων: Ομάδα Νέων
 και Πνευματικών Τέκνων
 ISSN:2732-8953

Σκάνναρε και Μπες!

«Εγώ... Εσύ... ο ΧΡΙΣΤΟΣ...
και η καθημερινότητά μας»

Ξαναλειτουργεί η «Ελπίδα» Κοινότητα μας στο VIBER

Συνδέσου στην "Ελπίδα" κοινότητα στο viber. **Κάνε κλικ και μπες.**

Η κοινότητα είναι ιδιωτική. Γίνε μέλος της και εσύ ώστε να βλέπεις το περιεχόμενο και να παίρνεις «ελπίδα».

www.pantonios.gr

κάνε κλικ στον σύνδεσμο

Σπυριδούλα – Άννα Μπεζαΐτη (πρεσβυτέρα)

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΣΚΑΦΙΔΙΑΣ «Τρία πουλάκια κάθονται στο κάστρο στο Χλιμούτσι» (τραγούδι)

Στο ειδυλλιακό τοπίο δίπλα στις εκβολές του ποταμού Ιάρδανου και στην καταγάλανη παραλία της Σκαφιδιάς, δεσπόζει η επιβλητική ομώνυμη μονή, αφιερωμένη στην Κοίμηση της Θεοτόκου. Για την ονομασία της υπάρχουν διάφορες παραδόσεις, που τη συνδέουν με την αρχαία Φειά, με τη μορφολογία της θέσης της που μοιάζει με σκαφίδι, με τους ντόπιους κατασκευαστές σκαφιδιών ή με την εύρεση της χαμένης σήμερα εικόνας της Παναγίας, σε μια σκάφη μέσα στη θάλασσα. Η Μονή είναι η παλαιότερη της Ηλείας, καθώς η ύπαρξή της ανάγεται τουλάχιστον στον 12ο αιώνα. Στη μακραίωνη ιστορία της γνώρισε περιόδους ακμής αλλά και πολλές καταστροφές. Στα χρόνια της Α΄ Τουρκοκρατίας ερημώθηκε και οι μοναχοί της κατέφυγαν στη Ζάκυνθο, ενώ στην περίοδο της Ενετοκρατίας (τέλη 17ου - αρχές 18ου αιώνα) έγινε μετόχι της Μονής Στροφάδων της Ζακύνθου και ανακαινίσθηκε. Στην περίοδο της Β΄ Τουρκοκρατίας και της ελληνικής επανάστασης, στην οποία συμμετείχε ενεργά, πυρπολήθηκε δύο φορές. Το 1886 κατέρρευσε από σεισμό και το 1943-1944 καταστράφηκε από γερμανικά και ιταλικά στρατεύματα. Το συγκρότημα από μακριά θυμίζει μεσαιωνικό φρούριο, αν και η σημερινή μορφή του είναι αλλοιωμένη λόγω των επισκευών και μετατροπών που έχει υποστεί. Κυρίαρχη θέση έχει το μοναδικό τετράπλευρο δώροφο

κτήριο στο κέντρο της δυτικής πλευράς, με τους τέσσερις κυλινδρικούς προμαχώνες στις γωνίες. Κτίστηκε ίσως στην περίοδο της Ενετοκρατίας, όπως δείχνει η δυτικότροπη αρχιτεκτονική του, και στέγαζε το ηγουμενείο και το θησαυροφυλάκιο της μονής, ενώ χρησίμευε ως καταφύγιο των μοναχών σε περίπτωση κινδύνου. Το καθολικό κτίστηκε τον 12ο αιώνα και αρχικά ήταν σταυροειδής τρουλαίος ναός, από τον οποίο διατηρούνται μόνο τμήματα της πλινθοπερίκλειστης τοιχοποιίας στην ανατολική πλευρά. Το 1887, μετά την καταστροφή του, μετατράπηκε σε μονόχωρη βασιλική με νάρθηκα και προστώο. Στον νάρθηκά του σώζονται τοιχογραφίες λαϊκής τεχνοτροπίας, που χρονολογούνται στο 1710. Η μονή διαθέτει σημαντικό αρχείο, βιβλιοθήκη και μουσείο με πλούσια κειμήλια. Είναι γυναικεία και εορτάζει στις 15 Αυγούστου. Ιστορικά στοιχεία: Το τραγούδι αναφέρεται στο έτος 1825, στην εποχή της εισβολής του Ιμπραήμ πασά στον Μοριά και στην μάχη που έγινε στο μοναστήρι της Σκαφιδιάς. Όταν οι προύχοντες της Γαστούνης έμαθαν ότι ο Ιμπραήμ πασάς πλησίαζε, διασκορπίστηκαν στα βουνά, στα ρέματα και τις σπηλιές του Ωλενού. Πολλοί κλείστηκαν στο μοναστήρι της Σκαφιδιάς και στο κάστρο του Χλεμουτσίου. Αυτοί που έμειναν, με αρχηγό τον καπετάν Βέρρα από το Βαρθολομίο, σχημάτισαν στρατιωτικά τμήματα προς αντιμετώπιση του εχθρού, αν και οι προύχοντες, ο Σισίνης κι οι άλλοι καπεταναίοι είχαν αναχωρήσει προ πολλού από την περιοχή. Για μέρες γίνονταν αψιμαχίες μεταξύ των Τούρκων και των Ελλήνων, που προσπαθούσαν να αμυνθούν με κάθε τρόπο, ώστε να κρατήσουν την ελευθερία τους. Στη Σκαφιδιά οι κλεισμένοι Γαστουναίοι οχυρώθηκαν στις

γράνες των αμπελιών και των χωραφιών. Εκεί τους επιτέθηκαν οι ιππείς του Ιμπραήμ και τους περικύκλωσαν. Για βοήθεια έτρεξαν και αυτοί που ήταν κλεισμένοι στο κάστρο, αλλά ο Ιμπραήμ έστειλε και άλλες δυνάμεις, που τους περικύκλωσαν όλους. Η πολιορκία κράτησε δυο ημέρες. Οι Έλληνες πολέμησαν με μεγάλη ανδρεία, λύγισαν όμως στις υπέρτερες δυνάμεις του Ιμπραήμ. Αρνητικό για τους πολιορκημένους στάθηκε ότι το προηγούμενο βράδυ έριξε ραγδαία βροχή και η μπαρούτη τους βράχθηκε και αχρηστεύτηκε και έτσι ήταν αδύνατον την άλλη μέρα να την χρησιμοποιήσουν. Αποφάσισαν να κάνουν έξοδο και επιτέθηκαν λυσσαλέα και με πάθος κατά του εχθρού, αλλά κατασφάγηκαν όλοι, αφού πρώτα επέφεραν μεγάλες καταστροφές στο αντίπαλο στρατόπεδο σκοτώνοντας περίπου επτακόσιους στρατιώτες του Ιμπραήμ. Έτσι έληξε η μάχη της Σκαφιδιάς, που καταγράφηκε στην ιστορία με χρυσά γράμματα.

Κάνε κλικ στην εικόνα για να ακούσεις το τραγούδι